

σμίον Ἐμποροβράπτου Λαμπίκη, τοῦ ἀλέκτορος Ἐμποροῦ Κοκοροπούλου, ἀκριβῶς πλησίον τοῦ ἐμπορικοῦ τοῦ τελευταίου, ὅπου ἄλλοτε παρήλαυνε γαλλικὸν Κομμωτήριον, ἐγκατεστάθη μετὰ διπλασίας φιλοκαλίας καὶ οἶονεῖ ἐν ὑπαίθρῳ, τόσον εὐάρεον εἶναι, τὸ **Μέγα Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ**, ἐγκατασταθὲν εἰς τὰ δροσερὰ αὐτὰ ἰσόγεια ὡς Παρισινὸς Ἐμπορος, μὲ ὅλην τὴν πολυτέλειαν, τὴν κομψότητα, τὴν τάξιν, τὴν εὐρυχωρίαν, καὶ ὅλα τὰ μέσα ταχεῖας καὶ προθύμου ἐκτελέσεως τῶν ἀγορῶν τῶν πελατῶν. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ νέα σαλόνια τοῦ δὲν μετεκομίσθη τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, διότι ἐσχάτως μάλιστα ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων ὁ κ. Κοτζιᾶς, ὅστις ἠνθολόγησε τὰ καλλίτερα τῶν εἰδῶν τῆς παρισινωτάτης αὐτῆς βιομηχανίας, φροντίσας συνάμα καὶ περὶ ἰδρύσεως ἰθαγενεὺς ἐνταῦθα ἐργοστασίου φακέλλων, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου ἀρχεται λειτουργεῖν.

Ἀπὸ τῆς αὖριον λοιπὸν εἰσέρχεσθε καὶ ἐξέρχεσθε ἐπισκεπτόμενοι τὰ Νέα Καταστήματα Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ.

Ἐπανῆλθεν ἐκ Γαλαζίου ῥοδοκόκκινος, στίλβων, ξανθὸς, μυστακίας, γεννάδας, μὲ ἐξωτερικὸν Γερμανοῦ στρατηγοῦ ἢ Ἀγγλοῦ ναυάρχου, ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων ἀθηγητῶν τῶν φυσικομαθηματικῶν κ. **Κώστας Μπαλίζης** τῆς γνωστῆς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας προτιθέμενος νὰ ἐγκατασταθῇ ἐδῶ ὡς καθηγητῆς, καὶ βεβαίωτατα ἡ Κυβέρνησις προθυμότερα θὰ τοῦ παραχωρήσῃ θέσιν, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὰς ἀρίστους αὐτοῦ ἐξετάσεις ὡς διδάκτορος καὶ ὅλα τὰ λαμπρὰ προσόντα τοῦ νέου ἐπιστήμονος.

Ἦλθε ζητῶν ἀναψυχὴν δεκαπενθήμερον ὁ τόσῃ ἀνάγκῃ ἔχων Ἀθηναϊκῆς ἀτμοσφαίρας πρόεδρος κ. Χ. Δέδες ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἀγαπητὸς μετὰ τῶν συναδέλφων του καὶ ἀγαθώτατος φίλος.

Ὁ καλλιστὸς μας φίλος, ὁ διαπρεπὴς ἐνταῦθα φοιτητῆς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ὁ ἀγαπητὸς μετὰ τῶν ὅλων τῆς Ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ χαϊδευτικὸν ὄνομα τὸ **Καλογεράκι**, Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης, ἀνηγορεύθη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων καὶ μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου. Ὁ κ. Μαργαρίτης θὰ καταλάβῃ θέσιν μετὰ τῶν δυνατωτέρων λογίων, ἀκάματος τῆς ἐπιστήμης ἐρευνητής. Ἐχει δὲ τόσον πλοῦτον κοινωνικῆς ἀρετῆς ὥστε εὐτυχεῖς πρέπει νὰ λογισθῶσιν αἱ πνευματικαὶ Ἀθηναί, ἂν θελήσῃ νὰ ἐγκατασταθῇ παρ' ἡμῶν.

Ἄφ' οὗ, ὅπου εἶνε ξηρασία δὲν πίπτει κεραυνὸς, ἡ κεφαλή τοῦ Ἀθρινοπούλου ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀλεξικέραυνον.

Μεταξὺ δύο κλητῶν :

- Ἀχ ! λίγο ἔλειψε νὰ μὲ σκοτώσῃ . .
- Ποιὸς βρὲ καὶ δὲν τὸν συνέλαβες;
- Καὶ θάρρεις πῶς ἦταν πολίτης νὰ τὸν συλλάβω;
- Ἀμ' τί ἦταν, χωροφύλακας;
- Ἀπάνω κάτω ἦταν ἀστροπελέκι.

Τὰ γοργὰ **παιδιά τοῦ Βυζαντίου**—αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομα τῶν—ἐρημεριοπῶλαι καὶ στίλβονται ὑποδημάτων—ἀνέλαβον ἀπὸ προχθὲς μετὰ τῆς φιλοτιμίας, ἥτις τὰ ἐνθουσιάζει, τὴν πώλησιν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ οὕτω πάλιν θὰ τὸ κελαδοῦν ὅπου πλατεῖα καὶ συναξὶς κόσμου, ὅπου καντοῦνι καὶ μιὰ κοραΐς εἰς τὸ παράθυρον, περιμένουσιν νὰ τ' ἀγοράσῃ.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

(Καθυστερήσασα ἐκ τοῦ παρασμένου φύλλου).

Τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης σύννεφα ἔχοντα χρῶμα στακτεροῦ ξεθαμμένου σφογγοροπάνου ἐκρέμαντο εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος ἐσηκώθη ἀργὰ μὲ μαχμουρλοῦκι ἀπὸ τὴν θερμὴν του κλίνην, ἐξέβαλε τὸν νυκτικὸν του σκούφον, ἐφόρεσε τὰ βούχά του καὶ ἐβγήκε λιγάκι εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος νὰ περιπατήσῃ, ἀλλ' ἄφ' οὗ εἶδε ὅτι ἦτο τέτοια πληξὶς καὶ μελαγχολία, ἐπέστρεψε γρήγορα γρήγορα εἰς τὸ σπιτάκι του, ἔκλεισε τὰ παράθυρά του, ἔβαλε τὸν κοιτωνίτην του καὶ ἤναψε τὸ ναργκιλέ του· ἐν τούτοις κατὰ τὴν μεσημβρίαν τὰ σύννεφα, ὡς νὰ τὰ ἐστράγγιζε συστρέφουσα αὐτὰ καμμία πλύστρα ἤρχισαν νὰ στάζουν, μετ' ὀλίγον δὲ ὡς νὰ ἐφιλοτιμήθη ὁ οὐρανὸς νὰ μιμηθῇ τὸν δῆμαρχόν μας, ἤρχισε μὲ τὰς παναρχαίους ἀλλ' ἐντελεστάτα. του πιτσηλίθρας τὸ κατάβρεγμα τῶν ὁδῶν καὶ τῶν στεγῶν ἀκόμη· περὶ δὲ τὴν δευτέραν ὥραν ἤρχισε πλέον νὰ βρέχῃ ῥαγδαίως ὡς νὰ εἶχε κάμει λιτανεῖαν ὁ Μαρκάκης κατὰ τῆς ξηρασίας καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑξαφνα, ἀστραπαὶ ἤρχισαν νὰ ὀργάνουν τὸν οὐρανόν· τὰ σύννεφα ἤρχισαν νὰ πυρπολοῦνται ὡς νὰ ἦσαν χάρτινα· ἐνίοτε φλογερὸς τις ὄφιν ἔρπων μετὰ ἡλεκτρικῆς ταχύτητος καὶ διαγράφων πυρίνην αὐλακὰ, ἐβαραθροῦτο αἶφνης εἰς ἀπόκρημνον ἐκ νεφελῶν φάραγγα· ὡς νὰ ἐμυκῶντο ἐμοῦ τὰ πελώρια στόματα συστοιχιῶν ὄλων τηλεβόλων (τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν δανείζομαι ἀπὸ τὸν Σεῦμουρ), αἱ βρονταὶ ἐτράνταζον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· οἱ κεραυνοὶ ἐρίγδουποι, ἀτίθασσοι, τρομεροὶ, ἔς ἐνωματάρχαι ἀποσπασθέντες κατὰ χωρίου, ἐπέσκηπτον κατὰ τῶν οἰκιῶν καὶ παίζοντες μὲ τὴν δυνάμιν του κατήρχοντο μέχρι τῶν ὑπογείων, ἐπλησίαζον τὰς κλῖνας νεανίδων, ἐνέπνεον τὴν φρίκην· καὶ ξιφῆρεις μόνον δὲν ἔτρεχον.

Ἐν τῇ μετὰ τῶν οἰκίαις αἱ γραῖαι μὲ τὰς ἐρρυτιδωμένας μεμβρανῶδεις μορφάς των ἤναπτον τὰ κανδύλια των καὶ ἐγονάτιζον πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου, τὰ παιδία ὠχρὰ καὶ κατεπτομένη κατέφυγον ὑπὸ τὴν κλίνην ἢ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς των ὅπως προφυλαχθῶσι, καὶ πολλὰ μεγάλα παιδία ἐμιμοῦντο τὰ μικρὰ καὶ κατέφευγον καὶ αὐτὰ εἰς μίαν ἀγκάλην διὰ νὰ προφυλαχθῶσι· ἄλλοι ἐξεσφενδόνιζον τὰς δεκάρας ἀπὸ τὰ θυλάκια των διὰ νὰ μὴ προσελκύσουν τὸν κεραυνὸν καὶ ἤρχοντο ὑπὲρ τῆς αἰωνίας καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας διὰ νὰ μὴ ἔχουν ποτὲ εἰς τὰ θυλάκια των χρυσόν, ἄφ' οὗ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὁ κεραυνὸς ἔτι ἐφορμαῖ μανιδῶς, ἀλλὰ χαρτὶ ἀφ' οὗ ἀπὸ αὐτὸ ἀποστρέφει μετὰ περιφρονήσεως τὸ πρόσωπόν του.